

ήκροστο μετὰ προσοχῆς τῶν λόγων τοῦ Μαλκράφτ, ὅστις, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας του, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν βαλάντιον καὶ διένειμεν εἰς αὐτοὺς ἀγυρὰ τινὰ νομίσματα.

Τούτου δὲ γενομένου ὁ Μαλκράφτ, ἀποταθεὶς πρὸς αὐτούς :

— Μ' ἐνόησατε, πιστεύω, εἶπεν.

Πάντες ἔκλινον τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχαιρέτισαν τὸν ἀρχηγόν, βεβαιώσαντες αὐτῷ τὴν ἀφοσίωσίν των.

— Εἶνε καλὰ παιδιὰ, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν κάπηλον.

— Ἀρνάκια, ἀρχηγέ μου, ἀρνάκια, ἀπήντησεν ὁ Αὐδουίνος, καταγοητευθεὶς ἐκ τοῦ εὐαρέστου ἀποτελέσματος τῆς μεσιτείας του. Θὰ ἰδῇς ! . . .

— Μὴ λησμονήσετε, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, ἀποταθεὶς ἐκ νέου πρὸς τοὺς πελάτας τοῦ καπήλου, ὅτι ἕνας-ἕνας πρέπει νὰ πηγαίνει εἰς τὸ μέρος ποῦ σὰς εἶπα. . . Ἐνοήσατε;

Πάντες ἔκλιναν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Μαλκράφτ ἀπεχώρησεν.

Ἐνῷ δὲ ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν δύο φίλων, συνήντησε τὸν Ὀλιβιέρον.

— ὦ ! εἶπεν ἀναχαίτισας αὐτόν, καὶ πολὺ βιάζεσαι, κύριε Ὀλιβιέρε ! . . . Ὀλίγη ὑπομονὴ ἀκόμη. Ποῦ εἶνε ὁ Ζεβάν;

— Ἰδοὺ με ! εἶπεν εὐθύμως ὁ ποιητής, παρουσιασθεὶς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

— Ἐξαίρετα ! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. Τώρα θέλεις νὰ κάμωμεν μαζὴ ἕνα περίπατον μέχρι τοῦ δάσους. . .

— Τοῦ δάσους ;

— Ναί . . . τοῦ δάσους τοῦ Ἀγίου Ἀδερτίνου.

— Καλὰ, ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ζεβάν. . . Καὶ μ' ἐρωτᾷς ἂν θέλω ;

Καὶ κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ὁ Μαλκράφτ ἀνεχαίτισεν αὐτόν.

— Ὅχι . . . ὄχι ἀκόμη, φίλε μου . . . σὺ εἶσαι γνωστὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς βασιλείας. . . Ὅσῳ δι' ἐμὲ δὲν πειράζει ! . . . με αὐτὰ τὰ φορέματα οὐτε αὐτὴ

ἡ Ἰσθβέλλα θὰ ἐδύνάτο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἡμεματοφύλακα τῶν ἀσχημῶν τῆς . . . Τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν Ζεβάν . . . Ἐως οὗτο

νὰ σοὶ τὸ ἐπιτρέψωμεν ἡμεῖς, εἰσαι καταδικασμένος νὰ μὴ ἐξέλθῃς καθόλου τοῦ δωματίου σου. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον. . .

— Μαλκράφτ ! φίλε μου !

— Ἀ ! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε, πρέπει νὰ ὑπακούσῃς. . . ἄλλως τε δὲν ὑπεσχέθης ὅτι θὰ ᾔσῃ εὐπειθής ; Ἄφες ἡμᾶς νὰ ἐνεργήσωμεν . . . καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ περιμένῃς ἐπὶ πολὺ . . . Ἀπόψε μάλιστ' ἂν ἐπιστρέψωμεν . . . καὶ θὰ σοὶ φέρωμεν καλὰς εἰδήσεις, ἐλπίζω.

— Καλὰ σοὶ λέγει, Ὀλιβιέρε, εἶπεν ὁ Ζεβάν. Ἀκουσέ τον καὶ δὲν θὰ χάσῃς. . .

— Τώρα ἂς φύγωμεν, Ζεβάν, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρόν.

— Ἀς φύγωμεν.

Καί, θλίψαντες τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβιέρου, κατέβησαν τὴν κλίμακα.

Διαβὰς δὲ πρὸ τοῦ δωματίου του, ὁ Μαλκράφτ εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἔλαβε

μεθ' ἑαυτοῦ μικρόν τι δέμα, εἰς ὃ εἶχε περιτυλίξει τὸ ράσον του.

Εἶτα δὲ ἐξῆλθεν τοῦ καπηλείου.

Διαβάντες δ' ἐνώπιον σιδηρουργείου τινὸς εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ, καί, ἀφοῦ ἐπρομηθεύθησαν διάφορα ἐργαλεῖα, εἰον ἄξινας, σφύρας καὶ μοχλοὺς, διητυθύνθησαν ἐσπευσμένως πρὸς τὰ πυκνὰ δάση τοῦ Ἀγίου Ἀδερτίνου.

Μόλις εἰσῆλθον εἰς αὐτά, ὁ Μαλκράφτ ἐσταμάτησεν.

— Τώρα, φίλτατε Ζεβάν, πρέπει νὰ ἐνθυμηθῇς καλὰ !

— Θὰ προσπαθήσω, ἀπήντησεν ὁ ποιητῆς μειδιῶν. . .

Μετὰ τινὰς ὥρας μοναχὸς τις ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ μεγάρου τοῦ ἀρχοντος Δε Ζιάκ.

Ἦτο ὁ Μαλκράφτ.

— Εἶνε ἐδῶ ὁ κύριος ; . . . ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν ὁ μοναχός.

— Ὅχι, πανοσιώτατε. Ἐξῆλθεν εἰς τὸ κυνήγιον μετ' ὁ ἀρχοντα Γραβίλλην, ἀπήντησεν ὁ θυρωρός, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπόψε. Ἀλλὰ τί θέτε ;

— Ἐρχομαι προσκληθεὶς παρὰ τῆς ἀσθενοῦς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔχετε ἐδῶ. . .

— Πολὺ καλὰ . . . σὰς γνωρίζω . . . Εἰσέλθετε.

— Εὐχαριστῶ, τέκνον μου.

— Θέτετε νὰ σας δώσω ὁδηγόν ;

— Εἶνε περιττόν. Ἐνθυμοῦμαι τὸν δρόμον.

Καὶ διητυθύνθη πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ φρουρίου, τὰ ὁποῖα κατεσκόπευσεν ἐπιμελῶς καὶ μετὰ βλέμματος ἐταστικοῦ.

— Βεβαίως εἶνε δύσκολον, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδύνατον, νὰ εὑρῇ τις τὸ μέρος τοῦ φρουρίου μετ' ὁ ὁποῖον συγκοινωνεῖ ἡ ὑπόνομος . . . Ἀλλ' ἀναμφιβόλως θὰ ᾔνε εἰς τὰ δωμάτια τοῦ μακαρίτου ἀρχοντος, ὅπου θὰ εἶχε καὶ τοὺς θησαυροὺς του . . . Πρέπει ὅμως νὰ βεβαιωθῶ . . . Ἀλλ' ἂς ἴδωμεν πρῶτον τὴν Ζολάνδην καὶ ἔπειτα βλέπομεν.

Φθάσας πλησίον τοῦ δωματίου τῆς νέας, ὁ Μαλκράφτ παρετήρησε τὸν Ἀμερτίκον, ὅστις ἰδὼν τὸν μοναχόν, ἔτρεξε παιδρὸς πρὸς αὐτόν.

— Ἀ ! εἰσθε σεῖς, πάτερ μου ;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, τέκνον μου.

— Ἐκάματε πολὺ καλὰ νὰ ἔλθετε.

— Ἀληθινά ;

— Ἦτοιμαζόμεν νὰ ἔλθω νὰ σας ζητήσω.

— Μὴ πως εἶνε χειρότερα ἡ ἀσθενὴς μας ; εἶπεν ὁ Μαλκράφτ τεταραγμένος.

— Ἀπεναντίας, πάτερ μου . . . εἶνε καλλίτερα.

— Εὐλογημένον εἴη τὸ ὄνομά σου, Θεέ μου !

— Ἀλλ' ἦτο ἀνυπόμονος, διότι δὲν σας ἔβλεπε, καὶ ἔλεγεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ σας ἴδῃ, διότι ἡ πρώτη σας ἐπίσκεψις μεγάλως τὴν ἀνεκούφισεν.

— ὦ ! προσφιλὲς τέκνον μου !

— Λοιπὸν εἰσέλθετε γρήγορα.

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ὁ Μαλκράφτ ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ζο-

λάνδης, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ ἐπανεκλείσεν ἐπιμελῶς αὐτήν.

Ἡ Ζολάνδη, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, ἐκοιμάτο.

Σταγόνες ψυχροῦ ἰδρώτος ἔρρεον ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, ἡ δὲ ἀναπνοή τῆς, βαρεῖα καὶ διακεκομμένη, ὁμοιάζε πρὸς λυγμόν.

Ὁ Μαλκράφτ παρετήρησε πρὸς στιγμὴν μετὰ θλιβεροῦ βλέμματος τὴν νέαν.

Εἶτα δὲ, κινήσας λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν :

— Πτωχή νέα ! εἶπε στεναῖζας. . . Φοβοῦμαι πολὺ . . .

Διεκόπη ἁκτὶς ἐλπίδος ἀπεικονίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, ἐπανελάβεν. ἡ νεότης καὶ ὁ ἔρως ἔχουσι μεγάλην ἐπιρροήν.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ζολάνδην.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καὶ πότε ἔχετε ἄδικον ; εἶπατε, παρκαλῶ.

— Ὅσακις ὑπηρετῶ ἀγνώμονας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, λησμονεῖτε ὑμᾶς αὐτόν, εἶπεν ὁ δούξ, ἐγερθεὶς αἰφνης μετὰ τῆς οἰκείας αὐτῷ ἐν τισὶ περιπτώσεσιν ἀξιοπρεπείας.

— Λοιπὸν ! ἐὰν λησμονῶ ἑμαυτόν, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, πράξατε τὸ αὐτὸ ἐπίσης ὑμεῖς ἀπαξ εἰς τὴν ζωὴν σας, λησμονήσατε ὑμᾶς αὐτὸν ἡ λησμονήσατέ με.

Ὁ Βουσύ ἐκινήθη δύο βήματα, ὅπως ἀπέλθῃ, ἀλλ' ὁ δούξ, ταχύτερος αὐτοῦ, τῷ ἔφραξε τὴν ἔξοδον.

— Ὁ ! ἀρνηθῆτε, κύριε, ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν ἀπεποιήθητε νὰ ἐξέλθῃτε μετ' ἐμοῦ, ἐξήλθετε μετ' ὀλίγον ;

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ Βουσύ, οὐδὲν οὐδέποτε ἀρνοῦμαι, ἐξοχώτατε, εἰμὴ ὅτι ἂν θελήσωσι νὰ με ἀναγκάσωσι νὰ ὁμολογήσω.

— Εἰπατέ μοι, λοιπὸν, διατί ἐπεμείνατε νὰ μὴ ἐξέλθῃτε ;

— Διότι εἶχον ὑποθέσεις.

— Εἰς τὸ μέγαρόν σας ;

— Ἐκεῖ ἡ ἀλλαχού.

— Ἐνόμιζον, ὅτι, ὅσακις εὐπατρίδης εὐρίσκειται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πρίγκηπος, πρῶτισται ὑποθέσεις αὐτοῦ εἶναι αἱ ὑποθέσεις τοῦ πρίγκηπος.

— Συνήθως δὲ τίς ἐκτελεῖ τὰς ὑποθέσεις σας, ἐξοχώτατε, ἐὰν μὴ ἐγώ ;

— Δέν το ἀρνοῦμαι, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, συνήθως δ' εὐρίσκω ὑμᾶς πιστόν καὶ ἀφωσιωμένον λέγω δέ τι πλέον, ὅτι συγχωρῶ τὴν παραξενειάν σας.

— ὦ ! εἰσθε πολὺ ἀγαθός.

— Ναί, διότι εἶχετε τινὰς ἀφορμὰς δυσαρρεσκείας κατ' ἐμοῦ.

— Τὸ ὁμολογεῖτε, ἐξοχώτατε ;

— Ναί. Εἶχον ὑποσχεθῇ ὑμῖν νὰ ἀποσύρῃ τὴν εὐνοίαν μου ἀπὸ τὸν κύριον δὲ Μονσώ. Φαίνεται, ὅτι μισεῖτε πολὺ τὸν κύριον δὲ Μονσώ.

— 'Εγώ, καθόλου. Εύρισκω τὸ πρόσωπόν του δυσειδές καὶ ἐπεθύμουν ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς αὐλῆς, ὅπως μὴ ἔχω τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ τὰς ὄψεις μου. Ὑμεῖς ὅμως, ἀπ' ἐναντίας, ἐξοχώτατε, ἀρέσκεσθε εἰς τὸ πρόσωπόν του. Περὶ ὁρέξεως οὐδεὶς λόγος.

— 'Αφοῦ αὕτη μόνη εἶναι ἡ ἀφορμὴ τῆς κατ' ἐμοῦ δυσαρρεσκείας σας, σὰς λέγω, ὅτι ἐσφάλετε διπλασίως νὰ μὴ ἐξέλθῃτε μετ' ἐμοῦ, νὰ ἐξέλθῃτε δὲ βραδύτερον, ἵνα προβῇτε εἰς ἀνωφελεῖς ἐπιδειξίξεις παλληκαρισμοῦ.

— Προέβην εἰς ἀνωφελεῖς ἐπιδειξίξεις παλληκαρισμοῦ ἐγώ; πρὸ μικροῦ μ' ἐκατηγορεῖτε, ὅτι ἐφοβή... 'Εξοχώτατε, ἄς εἰμεθα συνεπείς· τί ἐπραξα;

— 'Αναμφιβόλως, εἴσθε δυσηρεστημένος κατὰ τῶν κυρίων δ' 'Επερώνων καὶ Σχομβέρῳ· τὸ ἐννοῶ. 'Επίσης ἐγὼ εἶμαι κατ' αὐτῶν ὠργισμένος, πλὴν ὠφείλες νὰ ἡσυχάσῃς καὶ νὰ περιμένῃς τὴν κατάλληλον στιγμήν.

— 'Ω! ὦ! εἶπεν ὁ Βουσύ, τί ἀκόμη ὑποκρύπτεται;

— Φονεύσατέ τους, διάβουλε! φονεύσατε καὶ τοὺς δύο, φονεύσατε καὶ τοὺς τέσσαρας, θὰ εἶμαι πρὸς ὑμᾶς πολλῶ μᾶλλον εὐγνώμων, ἀλλὰ μὴ ἐρεθίζετε αὐτούς, ἐνῶ εἴσθε μακράν, διότι ὁ ἐρεθισμὸς τῶν ἐκσπᾶ κατ' ἐμοῦ.

— 'Αλλὰ τί ἐπραξα εἰς τὸν ἄξιον ἐκείνον Γασκόνον;

— 'Εννοεῖτε τὸν δ' 'Επερώνων; 'Ενηργήσατε νὰ τον λιθοβολήσωσιν.

— 'Εγώ;

— Εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμόν, ὥστε ὁ μανδύας καὶ ὁ ἐπενδυτής αὐτοῦ κατήντησαν ράκη, ἡναγκάσθη δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λουθρον εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

— 'Εχει καλῶς, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἄς ἴδωμεν τί ἐπραξα κατὰ τοῦ Γερμανοῦ.

— Θ' ἀρνηθῇτε, ὅτι ἐνηργήσατε καὶ τον ἔβχαψαν κυανοῦν; 'Οτε εἶδον αὐτὸν μετὰ τρεῖς ὥρας ἀπὸ τοῦ δυστυχήματός του, ἦτο εἰσέτι γαλαζίος· καὶ καλεῖτε ταύτην τὴν πράξιν εὐφυῆ ἀστεῖον;

'Αλλὰ λόγια!

— 'Ο πρίγκηψ ἤρχισε νὰ γελαῖ ἄκων, ἐνῶ ὁ Βουσύ, ἀναμνησκόμενος τῆς θέσεως τοῦ Σχομβέρῳ εἰς τὸν κάδον, διερρηγνύετο γελῶν.

— Καὶ λοιπόν, εἶπεν, ἐγὼ θεωροῦμαι, ὅτι ἐπαιζᾷ πρὸς αὐτοὺς τοιαῦτα παιγνίδια;

— Μήπως τὸ ἐπραξα ἐγώ;

— Καὶ αἰσθάνεσθε τὸ θάρρος, ἐξοχώτατε, νὰ ἐπιπλήττετε ἀνθρώπον, ὅστις ἔχει τοιαύτας ιδέας! 'Ακούσατε, τὸ εἶπον πάλιν, εἴσθε ἀγνώμων.

— Σύμφωνος. Πλὴν ἄς ἴδωμεν ἐὰν ἐξήλθες πραγματικῶς διὰ ταῦτα καὶ σε συγχωρῶ.

— Βεβαίως;

— Ναί, λόγῳ τιμῆς· πλὴν δὲν ἐτελείωσα τὰ παράπονά μου.

— Προχωρήσατε.

— 'Ας ὁμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ ἐμοῦ.

— 'Εστῶ.

— Τί ἐπραξας, ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃς τῆς ἀμνηχανίας;

— Τὸ βλέπετε τί ἐπραξα.

— 'Οχι, δὲν το βλέπω.

— Λοιπόν! ἀνεχώρησα διὰ τὴν 'Ανδεγαυίαν.

— Δῆλα δὴ ἐσώθης.

— Ναί, διότι, σωζόμενος, ἐσώζον ὑμᾶς.

— 'Αλλ' ἀντὶ ν' ἀπομακρυνθῇς τόσον πολὺ, δὲν ἠδύνασο νὰ μείνης περίξ τῶν Παρισίων; Φρονῶ, ὅτι θὰ μοι ἦσο ὠφελιμότερος εἰς Μονμάρτρ ἢ εἰς τὴν 'Αγγέρσιν.

— Εἰς τοῦτο διχογνωμοῦμεν, ἐξοχώτατε· προϋτίμων νὰ ἔλθω εἰς τὴν 'Αγγέρσιν.

— Συμφωνεῖτε, ὅτι εἶναι ἀσθενής δι-
καιολογία ἡ ἰδιοτροπία σας...

— 'Οχι, διότι ἡ ἰδιοτροπία μου ἐσκόπει νὰ συναγείρῃ ὁπαδοὺς ὑμῶν.

— 'Α! τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Λοιπόν, τί ἐπραξας;

— Θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ σας ἐξηγηθῶ αὐρίον, ἐξοχώτατε, διότι ἐφθασεν ἡ ὥρα νὰ σας ἀφήσω.

— Καὶ διατί;

— 'Οπως συνδιαλεχθῶ μετὰ σημαντικοῦ προσώπου.

— 'Α! ἀφοῦ οὕτως ἔχει, ἔστω ὑπάγετε, Βουσύ, ἀλλ' ἐστὲ συνετός.

— Συνετός, πρὸς τί; Δὲν εἰμεθα ἐνταῦθα οἱ ἰσχυρότεροι;

— 'Αδιάφορον, μὴ διακινδυνεύῃς τὰ πράγματα ἑκάμεις· ἤδη πολλὰ διαβήματα;

— Μόνον πρὸ δύο ἡμερῶν εἶμαι ἐδῶ, πῶς θέλετε...

— 'Αλλὰ τοῦλάχιστον κρύπτεται;

— 'Εὰν κρύπτωμαι, τὸ πιστεύω. Βλέπετε ὅποια ἐνδύματα φέρω; μήπως ἔχω συνήθειαν νὰ φέρω ἐπενδυτήν χρώματος κινωμῶμου;

— Καὶ ποῦ κατοικεῖς;

— 'Α! ἐκ τούτου θέλετε ἐκτιμήσῃς τὴν ἀφοσίωσίν μου. Κατοικῶ... κατοικῶ εἰς ἐν κατηρεπιωμένον κτίριον πλησίον τῶν τειχῶν, ἔχον ἔξοδον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· ἀλλ' ὑμεῖς, πρίγκηψ μου, πῶς ἐξήλθετε τοῦ Λουθρου; πῶς εὐρον ὑμᾶς ἐπιπνον καθ' ὁδόν καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κυρίου δ' 'Ωβινιέ;

— Διότι ἔχω φίλους, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Ὑμεῖς, φίλους; εἶπεν ὁ Βουσύ. 'Αλλὰ λόγια!

— Ναί, φίλους, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζεις.

— 'Αγαθὴ τύχη! καὶ τίνες εἶναι οὗτοι οἱ φίλοι;

— 'Ο βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καὶ ὁ κύριος δ' 'Ωβινιέ.

— 'Ο βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας... 'Α! εἶναι ἀληθές. Δὲν συνωμώσατε ὁμοῦ;

— Οὐδέποτε συνωμώσα, κύριε δὲ Βουσύ.

— 'Οχι! ἐρωτήσατε τὸν Δελαμὸλ καὶ τὸν Κοκκονάς.

— 'Ο Δελαμὸλ, εἶπεν ὁ πρίγκηψ δύσθυμος, εἶχε διαπραξεί ἕτερον ἀδίκημα καὶ οὐχὶ ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποτον ἐνόμισαν, ὅτι ἀπέθανεν.

— 'Εχει καλῶς. 'Ας ἀφήσωμεν τὸν Δελαμὸλ καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς ὑμᾶς, ἀφοῦ μάλιστα, ἐξοχώτατε, θὰ ἦτο δύσκολον νὰ

συμφωνήσωμεν ὡς πρὸς τοῦτο. Πῶς διάβολον ἐξήλατε ἀπὸ τὸ Λουθρον;

— 'Απὸ τοῦ παραθύρου.

— 'Α! πραγματικῶς; Καὶ διὰ τίνος παραθύρου;

— 'Απὸ τοῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνός μου.

— 'Εγνωρίζετε, λοιπόν, τὴν ἐκ σχοινίου κλίμακα;

— 'Οποῖαν ἐκ σχοινίου κλίμακα;

— Τὴν ἐν τῷ ἐρμαρίῳ.

— 'Α! φαίνεται, ὅτι ἐγνωρίζετε αὐτὴν σὺ; εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ὡχρίσας.

— Διάβουλε! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θὰ γνωρίζει, ὅτι ἐσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ εἰσέλθω ἐνίστε εἰς ἐκεῖνον τὸν θαλαμὸν.

— Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀδελφῆς μου Μαργώ, αἱ; καὶ εἰσήρχετο διὰ τοῦ παραθύρου;

— Διὰ τοῦ ὁποίου ὑμεῖς ἐξήλθετε. Μ' ἐκπλήττει μόνον πῶς ἤνυρετε τὴν κλίμακα.

— Δὲν τὴν εὐρον ἐγώ.

— 'Αλλὰ τίς;

— Οὐδεὶς· μοὶ ὑπέδειξαν τὸ μέρος, ἐν ᾧ ὑπῆρχε.

— Τίς;

— 'Ο βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας.

— 'Α! ἄ! ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας γνωρίζει τὴν κλίμακα. Δὲν θὰ το ἐπίστευον. 'Οπως· δῆποτε, ἰδοὺ ὁ ἐξοχώτατος σῆς καὶ ἀθλαστής· θὰ ἐμβάλωμεν πῦρ εἰς τὴν 'Ανδεγαυίαν καὶ μετ' αὐτῆς θ' ἀνάψωσιν ἡ 'Αγγουμοῦ καὶ ἡ Βεάρνη· θὰ εἶναι μίχ ὠραία μικρὰ πυρκαϊά.

— 'Αλλὰ δὲν μοὶ εἶπες, ὅτι ἔχεις ὀρίσει συνέντευξιν; εἶπεν ὁ δουξ.

— Πραγματικῶς. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως τῆς συνδιαλέξεως μ' ἔκαμε νὰ τὴν λησμονήσω. Ὑγεινίζοιτε, ἐξοχώτατε.

— 'Αναλαμβάνεις τὸν ἵππον σου;

— 'Η Ὑμετέρα Ὑψηλότης δύναται νὰ τον κρατήσῃ, ἐὰν ἦναι αὐτῇ ὠφέλιμος· ἔχω ἄλλον.

— Τότε, δέχομαι· βραδύτερον λογαριάζομεθα.

— Ναί, ἐξοχώτατε, εἴθε δὲ νὰ μὴ μείνω ἐγὼ ὀφειλέτης πρὸς ὑμᾶς.

— Διατί;

— Διότι δὲν ἀγαπῶ ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον συνήθως ἐπεφορτίζετε νὰ ἐκκαθαρίζῃ τοὺς λογαριασμούς σας.

— Βουσύ!

— Πραγματικῶς, ἐξοχώτατε, εἶχομεν συμφωνήσει νὰ μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον περὶ τούτου.

— 'Ο πρίγκηψ, ὅστις ἐνόει ὁποῖαν εἶχεν ἀνάγκην τοῦ Βουσύ, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

— 'Ο Βουσύ τῷ ἔτεινε τὴν ἰδικήν του, ἀλλὰ κινῶν τὴν κεφαλὴν.

'Απεχωρίσθησαν.

ΝΓ'

Διπλωματία τοῦ Σαῖν-Λύκ.

— 'Ο Βουσύ ἐπανῆλθε πεζῇ εἰς τὸ κατάλυμά του ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους τῆς νυκτός· πλὴν, ἀντὶ νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὸν Σαῖν-Λύκ, ὡς προσεδόκα, εὗρε μόνον

νον ἐπιστολὴν αὐτοῦ, δι' ἧς τῷ ἀνήγγει-
λεν, ὅτι ἤθελεν ἔλθει τὴν ἐπιούσαν.

Τῷ ὄντι, περὶ τὴν ἔκτην πρωϊνὴν ὥραν,
ὁ Σαῖν-Λύκ, παρακολουθούμενος ὑφ' ὀδη-
γοῦ, κατέλειπε τὸ Μεριδὸρ καὶ διηυθύνθη
πρὸς τὴν Ἀγγέρσιν.

Ἀφίκετο πρὸ τῶν τειχῶν καθ' ἣν ὥραν
ἠνοίγοντο αἱ πύλαι τῆς πόλεως, χωρὶς δὲ
νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἔκτακτον κίνησιν τοῦ
ἄφηνιζομένου λαοῦ, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰ-
κίαν τοῦ Βουσύ.

Οἱ δύο φίλοι ἐνηγκαλίσθησαν ἐγκαρδίως.

— Καταδέχθητε, φίλτατέ μοι Σαῖν-
Λύκ, νὰ δεχθῇτε τὴν φιλοξενίαν εἰς τὴν
πτωχὴν καλύβην μου, εἰπὲν ὁ Βουσύ.
Στρατοπεδεύω εἰς τὴν Ἀγγέρσιν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, κατὰ τὴν
συνήθειαν τῶν νικητῶν, δῆλα δὴ ἐπὶ τοῦ
πεδίου τῆς μάχης.

— Τί ἐννοεῖτε, ἀγαπητὲ φίλε;

— Ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν ἔχει μυ-
στικὰ δι' ἐμέ, ὡς ἐγὼ δὲν ἔχω δι' ἐκείνην,
καὶ ὅτι μοὶ διηγήθη τὰ πάντα. Ὑπάρχει
μεταξὺ ἡμῶν ἐντελὴς κοινότης ἰδεῶν καὶ
σχέσεων. Δέχθητε τὰ συγχαρητήριά μου,
διδάσκαλέ μου καθ' ὅλα, ἀφοῦ δὲ μ' ἐζη-
τήσατε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας δώσω μίαν
συμβουλὴν.

— Δώσατε.

— Ἀπχλάχθητε ταχέως τοῦ μυσα-
ροῦ Μονσορώ· οὐδεὶς ἐν τῇ αὐτῇ γινώσκει
τὰς σχέσεις ὑμῶν μετὰ τῆς συζύγου του,
ἐπομένως αὕτη εἶναι ἡ κατάλληλος στιγ-
μή, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει ν' ἀφήσητε νὰ
σας διαφύγῃ· ὅτε, βραδύτερον, θέλετε νυμ-
φευθῇ τὴν χήραν, δὲν θὰ εἰπωσὶ τοῦλάχιστον,
ὅτι κατεστήσατε αὐτὴν χήραν, ὅ-
πως τὴν νυμφευθῇτε.

— Ἐν μόνον κώλυμα ἐπιπροσθεῖ εἰς τὸ
ῥαῖον τοῦτο σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἐπίσης
ἐγὼ συνέλαβον.

— Τὸ βλέπετε; Ὅποιον κώλυμα;

— Ὅτι ὠρκίσθη ἐν τῇ Ἀρτεμιν νὰ
σεβασθῇ τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου της, ἐφ'
ὅσον, ἐννοεῖται, ἐκεῖνος δὲν με προσβάλῃ.

— Ἐσφάλετε.

— Ἐγώ!

— Ἐσφάλετε μεγάλως.

— Διατί;

— Διότι δὲν δίδονται τοιοῦτοι ὅρκοι.

Τί διαβόλον! ἐὰν δὲν σπεύσητε, ἐὰν δὲν
προηγηθῇτε, ἐγὼ σας τὸ λέγω: ὁ Μονσο-
ρώ, ὅστις εἶναι πονηρότατος, θέλει σας ἀ-
νακαλύψει, οὐδόλως δ' ὦν ἱπποτικός, θέ-
λει σας φονεύσει.

— Θὰ συμβῇ ὅ,τι ἂν ἡ Ἀρτεμις ἀπο-
φασίσῃ, εἶπεν ὁ Βουσύ μειδιών. Ἀλλ' ἐκ-
τός τοῦ ὅτι ἤθελεν παραβιάσει τὸν πρὸς
τὴν Ἀρτέμιδα ὅρκον μου, ὁ κόσμος ἤθελε
μὲ λιθοβολῆσαι, φίλτατέ μοι, ἐκεῖνος δ'
ὅστις ὑπὸ πάντων νῦν θεωρεῖται τέρας, θὰ
ἐφαίνετο ἄγγελος ἐν τῷ φερέτρῳ του, ἐν
τῷ ὁποίῳ ἐγὼ ἤθελον θέσει αὐτόν.

— Ἐνεκα τούτου, δὲν σας συμβουλεύω
νὰ τον φονεύσητε ὑμεῖς αὐτός.

— Νὰ μεταχειρισθῶ δολοφόνους! Ἄ!
Σαῖν-Λύκ, μοὶ δίδετε κακὴν συμβουλὴν.

— Ἀλλὰ τίς σας εἶπε περὶ δολοφόνων;

— Περὶ τίνος, λοιπόν, μοὶ ὁμιλεῖτε;

— Δὲν σας ἔλεγον τίποτε· εἶχον σκεφθῇ
κατ', ἀλλὰ δὲν ὠρμάσεν εἰσεῖτι, ὅπως σας
το ἀνακοινώσω. Δὲν ἀγαπῶ τὸν Μονσορώ
περισσότερον ἀπὸ ὑμᾶς, μολοντί δὲν ἔχω
τοὺς αὐτοὺς λόγους νὰ τον μισῶ ἄς συν-
ομιλήσωμεν, λοιπόν, περὶ τῆς συζύγου του
μᾶλλον ἢ περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Βουσύ ἐμειδίασεν.

— Εἶπθε ἄριστος σύντροφος, Σαῖν-Λύκ,
εἶπεν ὁ Βουσύ, δύνασθε δὲ νὰ βασισθῇτε
ἐπὶ τῆς φιλίας μου, ἥτις, ὡς γινώσκετε,
σῦγκεται ἐκ τῶν τριῶν τούτων, τοῦ βα-
λαντίου, τοῦ ξίφους καὶ τῆς ζωῆς μου.

— Δέχομαι, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἀλλὰ
μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀμοιβαιότητος.

— Τώρα, τί ἠθέλατε νὰ μοι εἰπῇτε
περὶ τῆς Ἀρτέμιδος;

— Νὰ σας ἐρωτήσω, ἐὰν δὲν προτίθε-
σθε νὰ ἔλθετε ὀλίγον εἰς τὸ Μεριδὸρ.

Ἀγαπητὲ φίλε, σας εὐχαριστῶ διὰ
τὴν ἐπιμονὴν σας, ἀλλὰ γινώσκετε τοὺς
ἐνδοιασμούς μου.

— Ἡξέωρ τὰ πάντα. Εἰς Μεριδὸρ κιν-
δυνεύετε νὰ συναντηθῇτε μετὰ τοῦ Μον-
σορώ, μολοντί οὗτος εἶναι ὀγδοήκοντα
λεύγας μακρὰν ἡμῶν· κινδυνεύετε νὰ τῷ
θλίψῃτε τὴν χεῖρα, εἶναι δὲ σκληρόν νὰ
θλίψῃ τις τὴν χεῖρα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον
θὰ προὔτιμα νὰ πνιγῇ ἐπὶ τέλους, κινδυ-
νεύετε νὰ ἴδῃτε αὐτὸν ἀσπαζόμενον τὴν
Ἀρτέμιδα, εἶναι δὲ σκληρόν νὰ βλέπῃ τις
ν' ἀσπάζονται τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας
ἐρᾷται.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Βουσύ ἐν ἐξάψει, πόσον
καλῶς ἐννοεῖτε τοὺς λόγους, ἐνεκα τῶν ὁ-
ποίων δὲν ἔρχομαι εἰς τὸ Μεριδὸρ! Τώρα,
ἀγαπητὲ φίλε...

— Μὲ ἀποπέμπετε; εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ,
παρανοήσας τὴν πρόθεσιν τοῦ Βουσύ.

— Ἀπ' ἐναντίας, σας παρακαλῶ νὰ πα-
ραμείνητε, διότι ἐπίσης ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην
νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς.

— Λέγετε.

— Δὲν ἠκούσατε, τὴν νύκτα, τὰς κω-
δωνοκρουσίας καὶ τοὺς πυροβολισμούς;

— Τῷ ὄντι, μάλιστα δ' ἠρωτῶμεν ἄλ-
λῃλους τὸ αἶτιον αὐτῶν.

— Τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον, δὲν παρε-
τηρήσατε μεταβολὴν τινὰ εἰς τὴν πόλιν;

— Ποιὰν τινὰ ταραχὴν;

— Ναί.

— Ἐμελλον νὰ σας ἐρωτήσω τὸ αἶτιον
αὐτῆς.

— Ἀφίκετο χθὲς ὁ δουξ δ' Ἀνζιού,
φίλε μου.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τοῦ ἔδω-
λίου, ὡς ἐὰν ἀνήγγειλον αὐτῷ τὴν ἐμφά-
νισιν τοῦ διαβόλου.

— Ὁ δουξ εἰς τὴν Ἀγγέρσιν; Ἐλε-
γον, ὅτι διετέλει πεφυλακισμένος εἰς τὸ
Λουβρον.

— Ἀκριβῶς· διότι ἦτο πεφυλακισμένος
εἰς τὸ Λουβρον, εὗρίσκεται τώρα εἰς τὴν
Ἀγγέρσιν. Κατῶρθωσε ν' ἀποδράσῃ διὰ
τίνος παραθύρου καὶ κατέφυγεν ἐνταῦθα.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Λοιπόν, φίλτατε φίλε, εἶπεν ὁ Βουσύ,
ἰδοὺ σημαντικὴ εὐκαιρία, ὅπως ἐκδικηθῇ
διὰ τὰς μικρὰς καταδιώξεις τῆς Αὐτοῦ

Μεγαλειότητος. Ὁ πρίγκηψ συνέπηξεν ἤδη
ἐν κόμμα, θέλει καταρτίσει στρατὸν καὶ
θ' ἀνάψωμεν ῥαῖον ἐμφύλιον πόλεμον.

— Ὡ! ὦ! ἀνερώτησεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Καὶ ἐπίστευσα, ὅτι θὰ συμπολεμή-
σωμεν.

— Κατὰ τοῦ βασιλέως; εἶπεν ὁ Σαῖν-
Λύκ μετ' αἰφνιδίας ψυχρότητος.

— Δὲν λέγω ἀκριβῶς κατὰ τοῦ βασι-
λέως, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, ἀλλὰ κατ' ἐκεί-
νων, οἵτινες θέλουσιν ἐγείρει τὰ ὄπλα καθ'
ἡμῶν.

— Φίλτατε Βουσύ, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ,
ἦλθον εἰς τὴν Ἀνδεγαυίαν, ὅπως ἀνα-
πνεύσω τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, οὐχὶ δ' ὅπως
πολεμήσω κατὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ σας πα-
ρουσιάσω πρὸς τὸν ἐξοχάτατον.

— Εἶναι περιττόν, ἀγαπητὲ Βουσύ·
δὲν ἀγαπῶ τὴν Ἀγγέρσιν καὶ ἐσκεπτόμην
νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὴν ταχέως· εἶναι πό-
λις ὀχληρὰ καὶ μελαγχολικὴ· οἱ λίθοι τῆς
εἶναι μαλακοὶ ὡς τυρὸς καὶ ὁ τυρὸς σκλη-
ρὸς ὡς λίθος.

— Φίλτατέ μοι Σαῖν Λύκ, θέλετε μοὶ
παράσχει μεγίστην ἐκδούλευσιν, ἐὰν συναι-
νέσητε, διότι ὁ δουξ μὲ ἠρώτησεν τί ἦλ-
θον νὰ πράξω ἐνταῦθα; ἐγὼ δέ, μὴ δυνά-
μενος νὰ τῷ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν,
διότι ἐπίσης αὐτὸς ἠράσθη τῆς Ἀρτέμιδος
καὶ ἀπέτυχε, τῷ εἶπον, ὅτι ἦλθον νὰ
προσελκύσω πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοῦς εὐπα-
τρίδας τῆς ἐπαρχίας· μάλιστα δὲ προσέ-
θηκα, ὅτι ἐμελλον σήμερον νὰ συνδιαλεχθῶ
μεθ' ἐνὸς αὐτῶν.

— Λοιπόν, θὰ τῷ εἰπῇτε, ὅτι ἴδετε
τὸν εὐπατρίδην καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἠτήσατο
ἐξάμηνον προθεσμίαν, ὅπως σκεφθῇ.

— Θεωρῶ τὴν λογικὴν σας, φίλτατέ
μοι Σαῖν-Λύκ, οὐχ ἦττον δύσληπτον τῆς
ιδιᾶς μου.

— Ἀκούσατε· δὲν ἀγαπῶ εἰς τοῦτον
τὸν κόσμον εἰμὴ τὴν σύζυγόν μου, ὡς ὑ-
μεῖς ἀγαπᾶτε μόνην τὴν ἐρωμένην σας·
λοιπόν, ἄς συμφωνήσωμεν περὶ τούτου·
ἐν πάσῃ περιστάσει, ἐγὼ μὲν θὰ ὑπερα-
σπίζω τὴν Ἀρτεμιν καὶ ὑμεῖς τὴν σύζυ-
γόν μου. Ἄς συνάψωμεν ἐρωτικὴν συνθή-
κην, εἶμαι πρόθυμος, ἀλλ' οὐχὶ πολιτικὴν.
Ἴδου μόνον εἰς τί δυνάμεθα νὰ συνεννοη-
θῶμεν.

Ἐπετα συνέχεια.

Διηγ.

Τὸ κατωτέρω δημοσιεύμενον χαριέστατον διηγη-
μάτιον, ἀπεσπᾶσθαι ἐκ συλλογῆς μετ' οὐ πολὺ ἐκδι-
δομένης, ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀθηναῖκά Διηγήματα
τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Διδάσκοντος, ἐπιμέμοντος νὰ κρύ-
πεται ἔτι καὶ νῦν, ὑπὸ τὸ ἄσχημον, εὐτυχῶς μόνον
σῶμα, τοῦ παλαιοῦ Φρυγὸς μυθολόγου. Σ. τ. Δ.

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ὁ ἥρωας μου εἶνε δεκαοκταετής, φοι-
τητὴς τῆς νομικῆς καὶ ὀλίγον στιχοπλό-
κος ἢ στιχοκλόπος. Εἶν' εὐπροσήγορος,
φιλογύνης, φιλάρεσκος καὶ μελαγχροινός·
παχὺς ὄχι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἰσχνός ἂν καὶ
μερικοὶ τὸν λέγουσι παχὺν ἢ μᾶλλον χον-
δρόν. Ἀγαπᾷ τὰ λογοπαίγνια καὶ προσ-